

Ion, de Liviu Rebreanu - Caracterizarea personajului principal

Ion este personajul principal, un personaj monumental, realizat prin tehnica basoreliefului. Nimeni nu sta in calea acestui personaj, a carui existenta este guvernata de verbele "a ravni si "a poseda". Personajul celui dintai roman a lui Rebreanu a suscitad, in viziunea criticilor, o tripla ipoteza.

Prima interpretare il vede ca pe un taran sarac, lacom de pamant din pricina pauperitatii, sired, incapatanat, capabil de compromisuri morale, renuntand la iubirea adevarata si simuland ceea ce nu simte, cu scopul unic de a castiga avere. E. Lovinescu si Tudor Vianu l-au caracterizat drept un primitiv si un senzual. De asemenea, in viziunea lor Ion este energic, ambitios, inteligent.

Cea de-a doua interpretare distincta ii apartine lui G. Calinescu care nu accepta asezarea romanului in descendenta "Ciocoilor vechi si noi" de N. Filimon si nici a "Marei" de I. Slavici. Pentru el, Ion " nu e inteligent si, prin urmare, nici ambitios". Calinescu reduce personajul la dimensiunea unei "brute caruia siretenia ii tine loc de desteptaciune".

A treia interpretare le apartine criticilor Paul Georgescu si Al. Pinu care le reproseaza predecesorilor atat neintelegerea resorturilor intime ale sufletului taranesc, nelipsit de complexitate, cat si refuzul de a-i acorda personajului dreptul la o viata spirituala. Al. Pinu transeaza lucrurile astfel: "Caracterizarea lui Lovinescu duce la concluzia gresita ca Ion este o abstractie golita de viata, intruparea unei monomemii ; aceea a lui Calinescu conduce la incheierea paradoxala ca, la tara nu exista oameni inteligenti" ("Studiu introductiv la L.R.")

De fapt, personajul principal al romanului este un flacau voinic, energic, constient de faptul ca inferioritatea lui materiala constituie o nedreptate in discordanta cu inzestrarea sa nativa, dorind in mod firesc sa o depaseasca.

Exponent al taranimii prin dorinta de a avea pamant, el este o individualitate prin modul in care il obtine. Singulara in satul Pripas nu este casatoria "sarantocului" cu o fata cu zestre, pentru ca Vasile Baci si Ion Pop al Glanetasului dobandisera averea in acelasi fel, ci comportamentul sau: o face pe Ana de rusinea satului inainte de nunta, iar apoi umbla dupa nevasta lui George. Initial dotat cu o serie de calitati, in goana sa dupa avere se dezumanizeaza treptat, iar moartea lui este expresia intentiei moralizatoare a scriitorului.

Cele doua femei, conturate antitetic si complementar, Ana si Florica, reprezinta cele doua obsesii ale personajului principal: averea si iubirea.